

SLIKANJE JE SREČA

Intervju z Živo Agrež ob razstavi slik v Zavodu sv. Stanislava

Po končanem študiju primerjalne književnosti in umetnostne zgodovine ste bili novinarka na radiu Ljubljana, pri časopisu Delo in pri reviji Jana. S slikanjem ste se začeli ukvarjati šele po upokojitvi, vendar ste v tem času, poleg drugega naslikali že enajst ciklov slik in jih razstavili v številnih galerijah, kulturnih domovih in knjižnicah širom Slovenije. Občudujem vašo neizmerno energijo, ki se odraža v neverjetnem številu platen v kratkem času. Kdaj ste ugotovili, da je slikanje vaša strast?

Od otroštva sta z menoj rastle tako ljubezen do risanja, slikanja in barv kot ljubezen do branja in pisanja. Toda pri izbiri študija in poklica sem dala prednost pisani besedi, saj se mi je zdela nekako bolj zanesljiva.

Ste tudi umetnostna zgodovinarica, kar kaže na to, da ste v umetnosti dobro podkovani. Ali menite, da ste tudi zato tako hitro v času svoje slikarske poti dosegli točko vam lastnega izražanja?

Vsak, ki se resno loti slikanja, mora poznati osnove obrti, ki se jih naučiš v šoli, oziroma pri likovnem izobraževanju o katerem sva že govorila. Potem pa je seveda treba osnovnemu znanju dodati svoj osebni ustvarjalni pečat, svoje zamisli, čustva, videnja, ki jih iščeš v neizmernih prostranstvih svobode. Če hočeš ustvariti umetnino, moraš biti samosvoj, originalen. Tega te ne nauči nobena šola.

Pravite torej, da slikar potrebuje mentorja oziroma več mentorjev?

Mentorji so potrebni, da nas naučijo veščin likovnega izražanja. Kako bomo te veščine uporabili oziroma vključili v svoje delo, pa je stvar posameznika.

Zakaj se udeležujete likovnih delavnic in tečajev? Ali vam je vir inspiracije tudi druženje z ljudmi s podobnimi interesi?

Čudovito je preživljati čas z ljudmi s podobnimi interesi in skupaj z njimi tudi ustvarjati. Človek nikoli ne ve vsega. Vsak tečaj, vsaka delavnica ti odškrne vrata k novim iskanjem.

Ogledal sem si Vaš izjemni slikarski opus in zdi se mi, da Vas pri ustvarjanju zanimajo in prevzemajo predvsem krajina v širšem pomenu besede, svetloba in barve. Včasih pa se od nje odmaknete in nastane npr. cikel šopkov. Kako to?

Res je. Ljubim naravo v vseh njenih podobah. Zato ni nič čudnega, da na mnogih mojih slikah narava poseblja človeške lastnosti, občutke in podobe. Cikel slik s šopki sem na primer poimenovala SREČNI ŠOPKI, saj vsak šopek poseblja neko lastnost ali počutje, ki ga poimenujem v naslovu slike. V ciklu METAMORFOZE OLJKE – DREVESA MIRU lahko drevo oljke poseblja nevesto, zgodovino Firenc, skrito hrepenenje, Andaluzijski plesalki ... V konceptualnem ciklu INTROSPEKCIJE, ki ga slikam zdaj, se na abstrakten način dotikam družbenih tem.

Veliko razstavljate. Kaj vse pri tem podoživljate in kaj želite s svojimi umetniškimi stvaritvami prenesti na gledalce?

Razstava je za mene čas, ko moje slike zapustijo atelje in se skušajo pogovarjati z gledalcem. Jaz pa sem vesela, če mi ljudje kasneje povedo, da jim je to uspelo; da so se uspeli, povezati s sliko oziroma slikami.

Kako poteka vaše ustvarjanje? Ali slikate na terenu ali v ateljeju?

Včasih sem rada in veliko slikala na prostem. Odkar pa slike delam v mešani tehniki, pri kateri mešam različne materiale, rada delam v ateljeju, kjer imam vse pri roki.

V vaših slikah opažam veliko čustvenega izražanja, iskanje notranjih pomenov in želje po odkrivanju. Se motim?

Nikakor. Tudi če se slike lotim samo kot preizkus barve in kompozicije, bom v delu nenadoma uzrla nek globlji pomen, neko misel ali izraz čustva.

Po slikah sodeč ste radoživi, pozitivni. Kako bi se značajsko opisali?

Rekla bi: rada imam življenje v vseh njegovih oblikah in barvah in ljubim svobodo ustvarjanja! Danes sem srečna, da sem svoje življenje dopolnila še s slikanjem.

Prosim Vas za misel, namenjeno bralcem intervjuja.

Prisluhni temu, kar nosiš v sebi in sledi svoji želji. Nikoli ni prepozno stopiti na novo pot.

Pripravil: Maks Lenart Černelč, 2. a